

ปัญหาองค์คณะและอำนาจผู้พิพากษาศาลแรงงานไทย

๑. ปัญหาองค์คณะผู้พิพากษาศาลแรงงานไทย

ได้กล่าวมาแล้วว่า ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในศาลแรงงาน ศาลจะต้องประกอบด้วยบุคคล ๓ ฝ่าย คือ ผู้พิพากษาประจำตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้าง และผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้าง จึงจะเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีในศาลแรงงานได้ ในทางปฏิบัติ อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางกำหนดให้มีผู้พิพากษาฝ่ายละ ๑ คน รวมเป็น ๓ คน เป็นองค์คณะในการพิจารณาพิพากษาคดี หากมีผู้พิพากษามาไม่ครบ ๓ ฝ่าย ศาลแรงงานจะทำการพิจารณาพิพากษาไม่ได้ แม้คู่ความจะมาศาลพร้อมกันแล้วก็ตาม ในทางปฏิบัติมีปัญหาเกี่ยวกับผู้พิพากษาสมทบไม่พร้อมในการพิจารณาพิพากษาคดี จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการพิจารณาพิพากษาคดี ซึ่งเป็นผลให้ขัดกับหลักการของศาลแรงงานในส่วนที่เกี่ยวกับความรวดเร็ว ปัญหาดังกล่าวเป็นผลมาจากการบัญญัติกฎหมายไม่รัดกุม ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้ดังนี้

๑.๑ ผู้พิพากษาสมทบไม่มีเวลานั่งพิจารณาคดี

ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดี เมื่อศาลแรงงานได้สั่งรับคดีไว้พิจารณาแล้ว ศาลจะกำหนดวัน เวลา ในการพิจารณาคดีโดยเร็ว ซึ่งปกติไม่เกิน ๗ วัน นับแต่วันที่รับคดีไว้พิจารณา อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางจะกำหนดองค์คณะในการพิจารณาพิพากษาคดีซึ่งประกอบด้วย ผู้พิพากษาประจำ ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้าง และผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้าง และจะหมายเรียกจำเลยมาศาลพร้อมกับแจ้งให้โจทก์ทราบด้วย เพื่อให้คู่ความมาศาลพร้อมกัน เมื่อคู่ความมาพร้อมกันต่อหน้าศาลแล้ว ศาลจะดำเนินการไกล่เกลี่ยให้คู่ความตกลงประนีประนอมกันเพื่อให้คดีเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว ควบคู่ความเป็นธรรมต่อทั้งฝ่ายนายจ้างและลูกจ้าง เพื่อให้ยังคงมีความสัมพันธ์กันต่อไป และสามารถกลับไปทำงานร่วมกันได้อีก

ปัญหาองค์คณะผู้พิพากษาศาลแรงงาน คือ ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้าง ส่วนใหญ่มาจากกรรมการสหภาพแรงงานต่าง ๆ ส่วนผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างส่วนใหญ่มาจากนักธุรกิจ นักบริหาร นักกฎหมาย นักบัญชี ซึ่งอยู่ในระดับหัวหน้า ระดับบริหารมีหน้าที่และความรับผิดชอบสูงต่อธุรกิจที่ดำเนินการ ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างส่วนใหญ่จึงมักไม่มีเวลาดำเนินพิจารณาคดีในศาลแรงงาน ทำให้การดำเนินการสอบสวนพิจารณาคดีในศาลแรงงานล่าช้าเพราะผู้พิพากษาไม่ครบองค์คณะ ต้องเลื่อนการพิจารณาไป

ในเรื่องการไม่มาปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาสมทบนี้ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานได้กำหนดว่า ผู้พิพากษาสมทบที่ขาดการปฏิบัติหน้าที่สองครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุผลสมควรต้องพ้นจากตำแหน่ง^๑ และการพิจารณาว่าเป็นเหตุผลสมควรหรือไม่เป็นอำนาจของคณะกรรมการตุลาการ^๒

เหตุผลในการไม่มาปฏิบัติหน้าที่ร่วมเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้าง มักเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจหรือการปฏิบัติหน้าที่การงาน เช่น ติดประชุมหรือต้องเดินทางไปภูมิต่างประเทศบ้าง ซึ่งเวลาของผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างอาจหมายถึงผลประโยชน์จำนวนมากที่จะได้รับ ฉะนั้น ถ้าจะพิจารณาว่าเหตุผลเหล่านี้เป็นเหตุผลที่ไม่สมควรก็ดูจะไม่ถูกต้องนัก

^๑ มาตรา ๑๕ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒

^๒ มาตรา ๑๕ วรรคท้าย พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒

ปัจจุบันศาลแรงงานพิจารณาคดีประมาณเดือนละสองร้อยกว่าครั้ง และ
ต้องใช้ผู้พิพากษาแต่ละฝ่าย ซึ่งกำหนดให้ผู้พิพากษาสมทบแต่ละฝ่ายทุกคนทำหน้าที่เฉลี่ย
ประมาณคนละ ๘ ครั้งต่อเดือน ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้างมักจะไม่ค่อยมีปัญหา ส่วนใหญ่จะ
สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ส่วนผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างมักจะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตาม
ที่อธิบดีศาลแรงงานกลางกำหนด บางรายสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เพียงสัปดาห์ละครั้งบ้าง
บางรายเดือนละครั้งบ้าง บางรายไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ได้เลยตลอดทั้งเดือนเป็น
เวลา ๒ - ๓ เดือน บางรายเมื่ออธิบดีศาลแรงงานกลางกำหนดให้มาปฏิบัติหน้าที่รวม
เป็นองค์คณะแล้วไม่สามารถมาได้โดยมีเหตุผลดังกล่าวแล้ว ทำให้คดีที่นัดพิจารณาอันนั้นต้อง
เลื่อนไป แม้คู่ความและพยานจะมาศาลพร้อมที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาแล้วก็ตาม

การขาดการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว กฎหมายมิได้กำหนดหลักเกณฑ์และ
วิธีการปฏิบัติไว้ จึงเท่ากับกำลังผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างส่วนหนึ่งขาดไป ซึ่งจำนวน
ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างที่มีในขณะนี้จำนวน ๓๐ คน ไม่พอกับจำนวนคดีในศาลแรงงาน
ซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีทั่วราชอาณาจักร จึงเป็นหน้าที่ของอธิบดีศาลแรงงานกลางหรือผู้
ปฏิบัติหน้าที่แทนที่จะให้ผู้พิพากษาสมทบที่สำรองไว้ทำหน้าที่แทน หรือถ้าไม่มีการกำหนดผู้พิพากษา
สมทบสำรองไว้ของขอให้ผู้พิพากษาสมทบอื่นปฏิบัติหน้าที่แทน หรือต้องขอรองให้ผู้พิพากษา
สมทบมาปฏิบัติหน้าที่ตามที่ถูกกำหนด

เนื่องจากผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงานกลางชุดที่ ๑ จำนวน ๒๐ คน
ซึ่งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งไว้ตั้งแต่วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๒๓ จะดำรงตำแหน่ง
ครบ ๒ ปี และต้องออกตามวาระในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๒๕ และจะมีการคัดเลือกตัว
ผู้พิพากษาสมทบทั้ง ๒ ฝ่ายในราวต้นเดือนเมษายน ๒๕๒๕ ทางศาลแรงงานกลางจึงได้ทำ

หนังสือ * ถึงสภาองค์การนายจ้าง เพื่อให้พิจารณาคัดเลือกบุคคลที่สามารถไปปฏิบัติหน้าที่
ผู้พิพากษาสมทบในศาลแรงงานกลางได้อย่างแท้จริง

๑.๒ การพิจารณาคดีในศาลทางจังหวัด

ตามมาตรา ๖๐ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดี
แรงงาน ศาลแรงงานภาคและศาลแรงงานจังหวัดยังมีได้เปิดทำการในท้องที่ใด ให้ศาล
แรงงานกลางมีเขตอำนาจในท้องที่นั้นด้วย โจทก์จะยื่นคำฟ้องต่อศาลจังหวัดแห่งท้องที่นั้น
ก็ได้ ให้ศาลจังหวัดแจ้งไปยังศาลแรงงานกลาง เมื่อศาลแรงงานกลางสั่งรับคดีนั้นไว้
พิจารณาแล้ว ให้ศาลแรงงานกลางออกไปนั่งพิจารณาพิพากษา ณ ศาลจังหวัดแห่งท้องที่นั้น
และมาตรา ๓๓ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานกำหนดไว้ว่า
คำฟ้องคดีแรงงานให้เสนอต่อศาลแรงงานที่มูลคดีเกิดขึ้นในศาล ซึ่งหมายความว่าในขณะที่
มีศาลแรงงานเปิดทำการเพียงศาลเดียว คือศาลแรงงานกลางที่กรุงเทพมหานคร และศาล
แรงงานกลางจะมีเขตอำนาจในทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร ฉะนั้น คดีแรงงานทั้งหมดไม่ว่า
จะเกิดในท้องที่จังหวัดใดหรือภาคใด ก็จะต้องอยู่ในเขตอำนาจศาลแรงงานกลางทั้งสิ้น และ
โจทก์ต้องมายื่นฟ้องที่ศาลแรงงานกลางตามมาตรา ๓๓ แต่มาตรา ๖๐ ซึ่งเป็นบทเฉพาะ
กาล โจทก์ซึ่งอยู่นอกเขตอำนาจปกติของศาลแรงงานกลางจะยื่นคำฟ้องได้ที่ศาลจังหวัด
แห่งท้องที่ที่มูลคดีเกิดขึ้น ^๑ หรือจะมายื่นฟ้องที่ศาลแรงงานกลางก็ได้

ในกรณีที่โจทก์ยื่นฟ้องที่ศาลจังหวัด เป็นหน้าที่ของผู้พิพากษาแห่งศาล
จังหวัดที่จะต้องรับคำฟ้องที่โจทก์หรือผู้ร้องนำมายื่นนั้น แล้วส่งไปยังศาลแรงงานกลาง

* หนังสือของศาลแรงงานกลาง ที่ ๑๖๒๓/๒๕๒๕ ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๒๕

^๒ จำรัส เขมะจารุ, ศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน, หน้า ๕๔

ในกรณีที่โจทก์มาฟ้องหรือร้องควยวาจา ผู้พิพากษาศาลจังหวัดต้องออก
นั่งฟังคำแถลงควยวาจา แล้วบันทึกคำฟ้องหรือคำร้องนั้นแล้วส่งบันทึกนั้นมายังศาลแรงงาน
กลาง

ถ้าศาลแรงงานกลางสั่งรับคำฟ้องหรือคำร้องที่ผู้พิพากษาศาลจังหวัดส่งมา
นั้น อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางหรือผู้ทำหน้าที่แทนต้องกำหนดวันและเวลาที่ศาลจะ
นัดพิจารณา โดยคำนึงถึงระยะทางไกลไกลของที่อยู่ของโจทก์และจำเลย ตลอดจนความ
สะดวกในการติดต่อกับโจทก์และจำเลย และผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางจะต้องไปนั่ง
พิจารณาพิพากษาคดี ณ ศาลจังหวัดแห่งท้องที่นั้น ๆ ทุกคดี^๑ ซึ่งจะต้องไปทั้งสองคณะ
ฉะนั้น ปัญหาที่เกิดจากการพิจารณาคดีในศาลจังหวัด คือ

๑.๒.๑ ต้องไปทั้งสองคณะผู้พิพากษา

ในกรณีโจทก์ยื่นคำฟ้องหรือคำร้องที่ศาลจังหวัดและศาลแรงงาน
กลางสั่งรับคำฟ้องหรือคำร้องนั้นแล้ว เมื่อกำหนดวันนัดพิจารณาแล้ว ผู้พิพากษาประจำ
ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้าง และผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้างที่ถูกกำหนดจากศาลแรงงาน
กลางจะต้อง เดินทาง ไปยังศาลจังหวัดที่โจทก์ไต่ยื่นคำฟ้องหรือคำร้องนั้น ซึ่งการเดินทางไป
พิจารณาคดียังศาลต่างจังหวัดนอกเขตอำนาจศาลแรงงานกลางนี้ ส่วนใหญ่ต้องไปอย่างน้อย
๒ วัน ผู้พิพากษาส่วนใหญ่จึงไม่ประสงค์จะไปนั่งพิจารณาคดีในจังหวัดนอกเขตอำนาจศาล
แรงงานกลาง เพราะการเดินทางไปต่างจังหวัดนี้ไม่ใช่ลักษณะเป็นการพักผ่อนจิตใจ แต่
กลับทำให้รู้สึกกังวลตลอดเวลา ห่วงบ้าน และห่วงธุรกิจของตน^๒ ทั้งค่าป่วยการ ค่า
พาหนะเดินทาง ค่าเช่าที่พักที่ไต่รับก็ไม่เพียงพอ จึงเป็นการลำบากแก่อธิบดีผู้พิพากษาศาล

^๑ มาตรา ๓๔ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน
พ.ศ. ๒๕๒๒

^๒ บรรณานุกรม สันตวไมตรี, "แนวทางผู้พิพากษาสมทบ", วารสารศาลแรงงาน
(พฤษภาคม ๒๕๒๔), หน้า ๔๕

แรงงานกลางในการที่จะคัดเลือกผู้พิพากษาไปนั่งพิจารณาคดีต่างจังหวัด

ในการคัดเลือกผู้พิพากษาสมทบทั้งฝ่ายนายจ้างและผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้าง อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางจะพิจารณาเลือกบุคคลที่มีความรู้และความเข้าใจปัญหาสภาพและสภาวะทาง เศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดนั้น เพื่อที่จะให้การพิจารณาพิพากษาคดีเกิดความ เป็นธรรมที่สุด และเป็นที่น่าพอใจแก่คู่ความและผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความเข้าใจวัตถุประสงค์และการดำเนินงาน

ดังนั้น จึง เป็นการลำบากที่จะกำหนดตัวผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างและผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้าง เพื่อให้คู่ความมีความรู้ความเข้าใจดังกล่าว และต้องมีเวลานั่งพิจารณาคดี โดยเฉพาะผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างซึ่งปกติการนั่งพิจารณาในศาลแรงงานกลางก็ยังไม่มีความสามารถร่วมนั่งพิจารณาพิพากษาคดี

๑.๒.๒ งบประมาณในการเดินทาง

ในการปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษาสมทบจะได้รับค่าป่วยการสำหรับวันที่ปฏิบัติหน้าที่วันละ ๒๕๐ บาท กรณีที่ผู้พิพากษาสมทบต้องเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่นอกจังหวัดอันเป็นที่ตั้งศาลแรงงานที่ประจำอยู่ร่วมกับผู้พิพากษาประจำ นอกจากจะได้รับค่าป่วยการวันละ ๒๕๐ บาทแล้ว ยังได้รับค่าพาหนะเดินทาง ค่าเช่าที่พัก และค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางในอัตราเท่ากับผู้พิพากษาประจำด้วย

ตามพระราชกฤษฎีกา ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ กำหนดให้ผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางเบิกค่าพาหนะเดินทางตามที่ใช้จ่ายไปจริง ค่าเช่าที่พักให้เบิกได้ไม่เกินวันละ ๑๒๐ บาท ถ้าไปเขตอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา และอำเภอหาดใหญ่ ให้เพิ่มค่าเช่าที่พักอีกร้อยละ ๕๐ ถ้าไปเขตอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต และอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ให้เพิ่มค่าเช่าที่พักอีกร้อยละ ๒๕ ค่าเบี้ยเลี้ยงให้ได้

รับคนละ ๗๐ บาทต่อวัน ทั้งนี้ผู้พิพากษาประจำและผู้พิพากษาสมทบมีสิทธิได้รับเท่า ๆ กัน

ค่าใช้จ่ายในการเดินทางดังกล่าว ศาลแรงงานได้รับจากเงินงบประมาณ ซึ่งในแต่ละปีศาลแรงงานกลางจะมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เป็นจำนวนมากเพื่อนำมาใช้ในการดำเนินการจัดการในศาลแรงงาน เพื่อให้เกิดผลตามมุ่งหมาย ในปีงบประมาณ ๒๕๒๕ ศาลแรงงานกลางได้รับงบประมาณ ๑๘,๓๒๗,๓๐๐ บาท ซึ่งแบ่งเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงค่าที่พัก และค่าพาหนะเดินทาง ๓๔๐,๐๐๐ บาท ค่าช่วยการผู้พิพากษาและผู้เชี่ยวชาญ ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท^๑

ซึ่งถ้าพิจารณาแล้ว การที่คณะผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางต้องไปพิจารณานอกจังหวัดอันเป็นที่ตั้งศาลแรงงานกลางทั้งสองคณะนั้น ทำให้รัฐต้องเสียงบประมาณไปเป็นจำนวนมาก และในบางกรณีก็ไม่สามารถดำเนินการพิจารณาได้ เพราะมีเหตุขัดข้อง เช่น ความยังไม่ได้รับหมายนัดจากศาล เป็นต้น ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ศาลแรงงานกลางเป็นอย่างยิ่ง

๑.๒.๓ ความไม่พร้อมของคดี

การที่ศาลแรงงานกลางมีอำนาจที่ราชอาณาจักรทำให้ผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางซึ่งประกอบด้วยผู้พิพากษาประจำ ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้าง และผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้าง ต้องไปนั่งพิจารณาคดีในศาลต่าง ๆ ทั่วประเทศ โดยกระทรวงยุติธรรมต้องออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด ตามสถิติในรอบ ๑ ปี มีคดีที่เกิดขึ้นในศาลจังหวัดนอกเขตศาลแรงงานกลางจำนวน ๒๒๘ ราย ศาลแรงงานกลางส่งคณะผู้พิพากษาเดินทางไปพิจารณาแบบประหยัดโดยควมหลาย ๆ จังหวัดเข้าด้วยกัน รวมเดินทาง ๑๐๖ ครั้ง ในบรรดาคดีดังกล่าวมีอยู่ ๓ ราย ที่ศาลแรงงานกลางต้องส่งนิติกรออกไปแนะนำลูกจ้าง

^๑ จากการสอบถามเจ้าหน้าที่การเงินของศาลแรงงานกลาง

เพื่อทำคำฟ้อง อีก ๒ ราย ผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางต้องไปบันทึกคำฟ้องเอง มีคำฟ้อง คำร้องต่าง ๆ ๒๐ กว่ารายที่ศาลต้องส่งคืนไปเพื่อให้ความกระจ่างเสียให้ถูกต้อง

ในเรื่องการส่งหมาย หมายต่าง ๆ ของศาลแรงงานกลาง มีจำนวนมาก จะเห็นได้ว่าในรอบ ๑ ปี ศาลแรงงานกลางต้องส่ง

หมายเรียกจำเลย	๓๐๘๕	ฉบับ
คำสั่งเรียกโจทก์	๒๒๖	ฉบับ
หมายนัด	๑๖๘๒	ฉบับ
หมายอื่น ๆ	๔๕๐	ฉบับ
รวม	๕๔๕๓	ฉบับ

จากยอดจำนวนหมายต่าง ๆ นี้ เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้เลยที่ ศาลแรงงานกลางจะจัดส่งหมายทางศาลเอง จำเป็นต้องอาศัยบริการส่งทางไปรษณีย์ โดยการลงทะเบียนตอบรับ ซึ่งประสบปัญหาเรื่องความล่าช้าในการตอบรับเป็นอันมาก มีอยู่บ่อย ๆ ที่คณะผู้พิพากษาจำต้องออกเดินทางไปเพื่อพิจารณาคดีต่างจังหวัดทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้รับใบตอบรับของไปรษณีย์คืนมา ครั้นจะไม่ไปตามนัดก็ไม่ได้อีกเพราะได้ส่งหมายนัดแล้ว การเดินทางออกไปนั่งพิจารณาทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้รับใบตอบรับ การส่งหมายนี้มีหลายครั้งแล้ว ที่ถึงวันนัดคู่ความไม่มาศาล คณะผู้พิพากษาต้องเดินทางกลับโดยไม่สามารถพิจารณาคดีไปได้

ที่ทำการไปรษณีย์ในต่างจังหวัดมีเขตทำการ ๒ เขต คือ เขตที่อยู่ในเขตอำนาจโดยตรง บุรุษไปรษณีย์จะไปส่งหมายให้แก่ผู้รับเอง กับเขตที่อยู่นอกเขตอำนาจ เช่น หมู่บ้านไกล ๆ จะใช้วิธีฝากไปกับกำนันซึ่งจะมารับจดหมายประมาณ ๑๕ วัน ต่อครั้ง สำหรับใบตอบรับจะได้มาอีกเมื่อกำนันนำมาคืน หากศาลเร่งรัดก็สามารถทำได้ โดยให้บุรุษไปรษณีย์ออกไปส่งในเขตทำการนั้น ๆ เลยได้ แต่ต้องมี "เงิน" เพื่อจ่ายให้บุรุษไปรษณีย์ เงินนี้เป็นค่าธรรมเนียมที่ถูกต้องและมีอัตรากำหนดไว้แล้ว โดยแบ่ง เป็นเขต

จะต้องเสียมากน้อยตามความใกล้เคียง เมื่อเป็นเช่นนี้ศาลแรงงานกลางจึงไม่สามารถให้บริการประเภทนี้ได้ เพราะไม่ "เงิน" และการส่งหมายในคดีแรงงานเป็นการส่งแบบ "ให้เปล่า" ทั้งหมด *

ฉะนั้น การไปนั่งพิจารณาในศาลจังหวัดนอกเขตศาลแรงงานกลาง โดยไม่มีเจ้าหน้าที่ศาลแรงงานกลางคอยช่วยเหลือให้คำแนะนำและการส่งมอบ จึงทำให้เกิดปัญหาความไม่พร้อมของคดี อันเป็นเหตุให้คดีล่าช้าและเสียงบประมาณไปโดยไม่จำเป็น

๑.๓ จำนวนผู้พิพากษาในศาลแรงงานไม่เพียงพอ

จากสถิติของศาลแรงงานกลางตั้งแต่วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๒๔ ถึงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๒๔

คดีรับใหม่ในปี ๒๕๒๔	๔๑๓๑	เรื่อง
คดีค้างมาจากปี ๒๕๒๓	๑๔๕	เรื่อง
รวมเป็นคดีที่ศาลจะต้องพิจารณาพิพากษา	๔๒๗๖	เรื่อง
รายละเอียดคดีรับใหม่	๔๑๓๑	เรื่อง
แยกตามเขตอำนาจฟ้องที่ศาลแรงงานกลาง	๓๔๗๘	เรื่อง
ฟ้องที่ศาลจังหวัดนอกเขตศาลแรงงานกลาง	๖๕๓	เรื่อง

เทียบกับสถิติคดีของศาลแรงงานตั้งแต่วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๒๓ ถึงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๒๓ คดีรับใหม่ปี ๒๕๒๓ ๑๒๑๔ เรื่อง เมื่อเทียบกันแล้วคดีที่เข้าสู่ศาลแรงงานกลางปี ๒๕๒๔ เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๒๓ มาก และมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนจำนวน

* วิศิษฐ์ นิมานนท์, "ท่านช่วยศาลแรงงานได้อย่างไร", วารสารศาลแรงงาน ๑,

ผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางมีจำนวน ๑๖ คน และผู้พิพากษาสมทบฝ่ายละ ๓๐ คน ซึ่งเมื่อเทียบกับคดีในศาลแรงงานกลางแล้ว มีจำนวนไม่เพียงพอ โดยเฉพาะในกรณีที่ศาลแรงงานกลางมีเขตอำนาจทั่วราชอาณาจักร และต้องไปนั่งพิจารณาคดีในศาลจังหวัดนอกเขตศาลแรงงานกลาง

นอกจากผู้พิพากษาประจำในศาลแรงงานกลางไม่เพียงพอแล้ว ยังมีปัญหาในการคัดเลือกผู้พิพากษาประจำเพื่อให้มาปฏิบัติหน้าที่ในศาลแรงงาน คือผู้พิพากษาประจำไม่ประสงค์มาประจำที่ศาลแรงงาน เพราะการพิจารณาคดีแรงงานมุ่งการประนีประนอมไกล่เกลี่ยเพื่อให้คู่ความมีความสัมพันธ์กันต่อไป และเป็นการใช้ดุลพินิจพิจารณาโดยคำนึงถึงความเป็นธรรมและความสงบเรียบร้อยของประเทศ ส่วนการพิจารณาคดีพิพากษาคดีในศาลธรรมดา ถือหลักพิจารณาตัดสินคดีความไปตามตัวบทกฎหมาย จึงทำให้พิพากษาประจำรู้สึกไม่ภาคภูมิใจที่ไม่ได้แสดงความรู้ความสามารถทางกฎหมายเท่าที่ควร นอกจากนี้ผู้พิพากษาประจำยังมาศึกษางานใหม่เพราะการพิจารณาคดีแรงงานแตกต่างจากการพิจารณาคดีทั่วไปดังกล่าว และไม่อาจทราบล่วงหน้าว่าจะมีปัญหาย่างไรบ้าง ทั้งผู้พิพากษาประจำยังต้องปฏิบัติหน้าที่นั่งพิจารณาคดีในศาลจังหวัดนอกเขตศาลแรงงานกลางอีก ซึ่งในการปฏิบัติหน้าที่นอกจากจะตกค่าแล้ว ยังเสี่ยงอันตรายในการเดินทาง และค่าใช้จ่ายในการเดินทางที่ได้รับตามพระราชกฤษฎีกาค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ก็ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายจริง

และการคัดเลือกผู้พิพากษาประจำศาลแรงงานต้องคัดเลือกจากผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ผู้ได้รับเงินเดือนชั้น ๓ - ๔ ทำให้เกิดปัญหาเรื่องระยะเวลาการปฏิบัติหน้าที่ เพราะอาจทำงานได้เพียง ๔ - ๕ ปีก็ต้องย้ายไปดำรงตำแหน่งในศาลอื่น ทำให้ต้องคัดเลือกผู้พิพากษาอื่นมาแทน ซึ่งก็ต้องศึกษางานใหม่ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ นี้ ผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางที่ต้องย้ายไปดำรงตำแหน่งในศาลอื่นมี ๔ คน ทำให้ศาลแรงงานกลางขาดแคลนผู้พิพากษาซึ่งมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับปัญหาแรงงานและมีความชำนาญในคดีแรงงานแล้ว

๑.๘ ปัญหาความทักษะของผู้พิพากษาสมทบ

ในการรวมเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีแรงงานของผู้พิพากษาสมทบ
หน้าที่ของผู้พิพากษาสมทบมิใช่เพียงลงชื่อในครบบองค์คณะเท่านั้น แต่ต้องทำงานร่วมกับ
ผู้พิพากษาประจำ ในการพิจารณาปัญหาทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ทั้งต้องตรวจสอบ
คู่ความตนเองและให้เหตุผลประกอบการพิจารณา และในการดำเนินกระบวนการพิจารณาใน
ศาลแรงงานต้องนำทฤษฎีแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับด้วยใน
บางกรณี^๑ ฉะนั้น ผู้พิพากษาสมทบต้อง เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านวิชากฎหมาย
นอกเหนือไปจากความรู้ทาง เศรษฐกิจและสังคม เพราะทั้งผู้พิพากษาประจำและผู้พิพากษา
สมทบจะมีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือ นำความรู้และประสบการณ์ของบุคคล ๓ ฝ่าย มา
ประกอบการพิจารณาคดีแรงงานได้อย่างถูกต้อง และมีความยุติธรรมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้
ผู้พิพากษาสมทบยังมีหน้าที่ต้องนั่งฟังการพิจารณา (HEARING) และซักถามพยานเพื่อ
ค้นหาความจริง การค้นหาความจริงนั้นเป็นศิลปะที่ต้องการความชัดเจน โดยเฉพาะปัญหา
แรงงานต้องอาศัยผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านแรงงานพอสมควร

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน

พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเรื่องคุณสมบัติผู้พิพากษาสมทบไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการศึกษา กฎหมาย
กำหนดเพียงให้เป็นผู้บรรลุนิติภาวะเท่านั้น ซึ่งในปัจจุบันมีผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างและ
ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละ ๓๐ คน จากการเลือกตั้งผู้พิพากษาสมทบชุดที่ ๒ จำนวน
ฝ่ายละ ๑๐ คน ปรากฏว่ามีผู้พิพากษาฝ่ายลูกจ้างจำนวนมากที่มีอายุประมาณ ๒๐ - ๓๐ ปี
ประมาณ ๖ คน และผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้างบางคนก็มีการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาที่ ๔

^๑ มาตรา ๓๑ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน

ซึ่งในการปฏิบัติหน้าที่รวมเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดี จะทำให้เกิดปัญหาว่าผู้พิพากษา
สมทบเองนั้นจะขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ซึ่งมีผลทำให้ไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นอะไร
ออกมา และจะมีความรู้สึกเกรงใจผู้พิพากษาประจำมาก ทำให้การพิจารณาอาจไม่ยุติธรรม
เท่าที่ควร ทั้งประสบการณ์ในชีวิตและการทำงานที่ยาวนานยิ่งเกินไปทำให้ไม่ทราบปัญหา
และเข้าใจปัญหาเพียงพอ และในบางกรณีก็ความเป็นผู้มีความรู้ ถ้าผู้พิพากษาสมทบพิจารณา
ผิดพลาดจะทำให้เสียภาพพจน์ และทำให้ความขาดความเชื่อถือและศรัทธา และการที่มี
ผู้พิพากษาสมทบอายุน้อย ความจะขาดความเคารพยำเกรงและเชื่อถือในองค์คณะผู้พิพากษา
นั้น ฉะนั้น ปัญหาความการศึกษาทักษะทางกฎหมายและประสบการณ์ในการทำงาน จึงควร
เป็นสิ่งที่จะได้มีการกำหนดกันไว้ในคุณสมบัติผู้พิพากษาสมทบด้วย

๒. ปัญหาอำนาจของคณะผู้พิพากษาศาลแรงงาน

อำนาจของคณะผู้พิพากษาศาลแรงงานตามมาตรา ๘ (๑) - (๖) ดังกล่าว
มาแล้ว เป็นอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเฉพาะคดีทางแพ่งที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทแรงงาน ซึ่ง

ในกรณีที่มีคดีพิพาทแรงงานเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามสัญญาจ้างแรงงาน
เกี่ยวเนื่อง หรือปะปนอยู่กับที่พิพาท ค้วยสิทธิหรือหน้าที่ตามสัญญาลักษณะอื่น ๆ จะนำคดีมา
ฟ้องยังศาลแรงงานได้แต่เฉพาะคดีที่พิพาทตามสัญญาจ้างแรงงานเท่านั้น เช่น โจทก์ฟ้อง
จำเลยที่ ๑ ว่าผิดสัญญาโดยไม่ทำงานให้โจทก์จนครบตามกำหนดเวลาที่ได้ทำสัญญากันไว้
และฟ้องจำเลยที่ ๒ ให้รวมรับผิดชอบในฐานะเป็นผู้ค้ำประกันของจำเลยที่ ๑ คดีระหว่าง
โจทก์กับจำเลยที่ ๑ อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงาน แต่คดีระหว่างโจทก์กับ
จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นกรณีพิพาทกันตามสัญญาค้ำประกันไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาล
แรงงาน ๑

๑ คำวินิจฉัยของอธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลาง ที่ ๓/๒๕๒๔ ลงวันที่
๕ สิงหาคม ๒๕๒๔

หรือถ้าปรากฏว่ามีกรณีโต้แย้งสิทธิตามที่บัญญัติในกฎหมายคุ้มครองแรงงาน หรือกฎหมายแรงงานสัมพันธ์ และการโต้แย้งสิทธินั้นมีบทกำหนดโทษทางอาญาไว้ด้วย ฝ่ายที่ถูกโต้แย้งสิทธิก็จะฟ้องร้องคดีทางแพ่งนั้นได้ที่ศาลแรงงาน ส่วนคดีอาญาต้องไปฟ้องยังศาลอาญา ฟ้องที่ศาลแรงงานไม่ได้เพราะศาลแรงงานไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญา

หรือกรณีที่ถูกจ้างรวมทำละเมิดกับสหภาพแรงงาน นายจ้างจะฟ้องสหภาพแรงงานที่ทำละเมิดต่อนายจ้างที่ศาลแรงงานไม่ได้ ต้องฟ้องที่ศาลแพ่ง

และตามมาตรา ๘ วรรคสอง ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน หรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ บัญญัติให้ร้องเรียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือปฏิบัติ ตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ จะดำเนินการในศาลแรงงานได้ต่อเมื่อได้ปฏิบัติตาม ขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายดังกล่าวบัญญัติไว้ และถ้าไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ก็หมายความว่า จะนำไปร้องเรียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือนำมาฟ้องต่อศาลแรงงานก็ได้

อำนาจดังกล่าวขององค์คณะผู้พิพากษาศาลแรงงาน ทำให้คดีบางคดีซึ่งเกี่ยวข้องกับคดีพิพาทแรงงานในศาลแรงงาน ต้องแยกไปพิจารณายังศาลอื่น ทั้ง ๆ ที่ศาลแรงงานเป็นผู้ขอเท็จจริงและเข้าใจปัญหาแรงงานได้ดีกว่าศาลธรรมดา เพราะประกอบด้วยผู้พิพากษาประจำ ผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง การที่ต้องแยกคดีไปฟ้องศาลธรรมดาก็จะทำให้เกิดความไม่ได้รับความยุติธรรมเท่าที่ควร และการพิจารณาคดีในศาลธรรมดาต้องเสียค่าธรรมเนียมศาล และการพิจารณาคดีช้ากว่าศาลแรงงาน ซึ่งทำให้เป็นผลเสียแก่คู่ความ นอกจากนี้ ถ้าคำพิพากษาของศาล ๒ ศาล แตกต่างกันก็จะเป็นการไม่สมควร ประชาชนจะขาดความเชื่อถือและศรัทธาในศาล

และในกรณีที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ผ่านขั้นตอนและวิธีการอย่างใดไว้ คู่ความ จะนำไปร้องเรียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือนำมาฟ้องร้องต่อศาลแรงงานได้ ทำให้การทำงานของพนักงานเจ้าหน้าที่และศาลแรงงานซับซ้อน

ส่วนอำนาจของผู้พิพากษาประจำซึ่งกฎหมายให้อำนาจผู้พิพากษาประจำคนหนึ่ง
คนใดมีอำนาจกระทำหรือออกคำสั่งใด ๆ ไว้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องการนั่งพิจารณาและพิพากษาคดี
นั้น เพื่อให้การดำเนินกระบวนการเป็นไปได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว เพราะคดีแรงงาน
ต้องยุติลงโดยรวดเร็ว เพื่อไม่ให้เป็นปัญหาแก่ทั้งคู่ความและสังคมโดยรวม การที่อำนาจ
ของผู้พิพากษาประจำมีเพียงสามารถดำเนินการที่นอกเหนือไปจากการนั่งพิจารณาและพิพากษา
คดีเท่านั้น จะเป็นปัญหาทำให้เกิดการล่าช้าได้ในกรณีที่ไมครบองค์คณะพิจารณาคดี ทำให้คดี
ต้องเลื่อนไป เพราะผู้พิพากษาประจำไม่มีอำนาจในการดำเนินกระบวนการนอกเหนือ
จากที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานได้กำหนดไว้

นอกจากนี้ อำนาจของผู้พิพากษาสมทบซึ่งมีอำนาจวินิจฉัยทั้งในปัญหาข้อเท็จจริง
และปัญหาข้อกฎหมาย อาจทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการวินิจฉัยข้อกฎหมายถ้าผู้พิพากษาสมทบ
ไม่มีความรู้และความเข้าใจในปัญหาข้อกฎหมายก็พอ อาจจะวินิจฉัยข้อกฎหมายไม่ถูกต้อง
และคลาดเคลื่อนได้ และถ้าหากเกิดการขัดแย้งขึ้นในปัญหาข้อกฎหมายระหว่างผู้พิพากษา
ประจำและผู้พิพากษาสมทบ อาจทำให้เกิดปัญหาได้เมื่อผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างและฝ่าย
ลูกจ้างรวมกันได้

ปัญหาที่เกิดจากอำนาจขององค์คณะผู้พิพากษานี้ เป็นปัญหาที่จะทำให้คู่ความไม่ได้
รับความยุติธรรมเท่าที่ควร เป็นการขัดกับหลักการดำเนินคดีในศาลแรงงานและเป็นผลเสีย
แก่คู่ความ จึงเป็นปัญหาที่ควรมีการพิจารณาและหาทางแก้ไข

๓. ความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากศาลแรงงานเป็นองค์กรหนึ่งที่จัดตั้งขึ้นเพื่อระงับข้อพิพาทแรงงาน
ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจ สังคม และกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อย
ของประเทศ และความสามารถในการระงับข้อพิพาทแรงงานของศาลแรงงานนั้นขึ้นอยู่กับ

ความศรัทธาและความเชื่อถือของประชาชนที่มีต่อศาลแรงงานว่าจะ เป็นองค์กรที่ให้ความ เป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย และสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการสร้างศรัทธา และความเชื่อถือนี้อยู่ที่องค์คณะผู้พิพากษาในการพิจารณาพิพากษาคดีที่จะสามารถพิจารณา พิพากษาคดีให้เกิดความเที่ยงธรรม และดำเนินการไปตามจุดหมายของการจัดตั้งศาล แรงงานเพียงไร

ปัญหาที่เกิดจากองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีดังกล่าว จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ เกิดความเสียหาย คือ

๓.๑ ชุกกับหลักการดำเนินคดีในศาลแรงงาน

หลักการดำเนินคดีในศาลแรงงาน คือการดำเนินคดีต้อง เป็นไปโดย ประหยัด สะดวก รวดเร็ว และเป็นธรรม โดยมุ่งประสานประโยชน์ของคู่กรณีเพื่อให้ สามารถกลับไปทำงานร่วมกันได้อีก

ปัญหาแรงงานเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับทางด้านเศรษฐกิจการเมืองและสังคม ซึ่งเปลี่ยนแปลงรวดเร็วและไม่อาจคาดหมายเหตุการณ์ได้ล่วงหน้า ฉะนั้น การดำเนินคดี ในศาลแรงงานจึงต้อง เป็นวิธีที่จะช่วยแก้ปัญหาแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะปัญหา แรงงานเป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อน อาจเกิดขึ้นเพียงเพราะพิธีของแต่ละฝ่าย หรือเพราะความ เข้าใจผิดกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ในการดำเนินกระบวนการพิจารณา กฎหมายกำหนดให้องค์คณะพิจารณา พิพากษาในศาลแรงงานประกอบด้วยบุคคล ๓ ฝ่าย คือผู้พิพากษาประจำ ผู้พิพากษาสมทบ ฝ่ายนายจ้าง และผู้พิพากษาสมทบฝ่ายลูกจ้าง ถ้าองค์คณะผู้พิพากษาพิจารณาไม่ครบ ๓ ฝ่าย ศาลแรงงานก็จะทำการพิจารณาพิพากษาไม่ได้ดังกล่าวแล้ว แม้คู่ความจะมาศาลพร้อมกันแล้ว ก็ตาม จึงเป็นปัญหาสำคัญในการที่ผู้พิพากษาสมทบโดยเฉพาะฝ่ายนายจ้างมักจะติดธุระกิจส่วนตัว

ไม่มีเวลานั่งพิจารณาคติในศาลแรงงาน หรือมาปฏิบัติหน้าที่ล่าช้ากว่าเวลานัดหมาย ทำให้การพิจารณาคติไม่สามารถเสร็จสิ้นไปโดยรวดเร็ว ตามหลักการดำเนินคดีในศาลแรงงานได้ และกรณีปัญหาการไปพิจารณาคติในศาลจังหวัดนอกเขตศาลแรงงานกลาง ซึ่งต้องไปตั้งองค์คณะผู้พิพากษานั้น ความไม่พร้อมของคดีเป็นเหตุให้การพิจารณาพิพากษาคติไม่อาจดำเนินไปได้ นอกจากนั้น ความพร้อมและความสามารถไปปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษา ๓ ฝ่าย ในการไปนั่งพิจารณาในศาลจังหวัดนอกเขตศาลแรงงานกลาง เป็นการลำบากและยุ่งยาก ซึ่งทำให้คดีล่าช้าไม่สามารถดำเนินไปได้อย่างรวดเร็วเท่าที่ควร ปัญหาที่มีผลกระทบต่อปัญหาการลงทุน ปัญหาการว่างงาน ซึ่งเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจอันจะก่อให้เกิดผลเสียแก่ส่วนรวม ประชาชนจะขาดความเชื่อถือและศรัทธาในองค์กรศาลแรงงาน ผลเสียจะเกิดแก่สถาบันศาล ซึ่งเป็นสถาบันที่สืบทอดซึ่งความยุติธรรม และเป็นที่จับยึดเป้าความเดือดร้อนของประชาชนเป็นที่พึ่งสุดท้ายของประชาชน ผู้ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งเขาเชื่อถือและไว้วางใจจึงนำคดีมาสู่ศาล ปัญหาจึงเป็นปัญหาที่ผู้มีอำนาจบัญญัติกฎหมายไม่ควรมองข้ามและเห็นเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย

๓.๒ เป็นผลเสียแก่ความ

โดยที่การพิจารณาคติในศาลแรงงานจำเป็นต้องเลื่อนไปเพราะองค์คณะไม่ครบนั้น ทำให้การพิจารณาคดีล่าช้าเป็นผลเสียแก่ความทั้งสองฝ่าย ฝ่ายนายจ้างมีความจำเป็นที่จะต้องดูแลการดำเนินกิจการของตนเอง เพื่อให้ทันกับเหตุการณ์ และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจเพื่อป้องกันการขาดทุนและเวลาของนายจ้างนั้น หมายถึงผลประโยชน์จำนวนมากที่นายจ้างจะได้รับ ฝ่ายลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ใช้แรงงาน ค่าจ้างหรือผลประโยชน์อื่นซึ่งได้มีในระยะเวลาอันสมควรย่อมมีความจำเป็นสำหรับลูกจ้างและครอบครัวภาวะการว่างงานเป็นสิ่งที่ลูกจ้างไม่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้น การพิจารณาคดีที่รวดเร็วย่อมมีส่วนช่วยเสริมสร้างกิจการของนายจ้างได้ และในคราวเดียวกัน ลูกจ้างก็จะไม่ตกอยู่ในสภาพที่ไม่ทราบชะตาชีวิตของตนเอง ควญเหตุนี้จึงต้องถือว่าความพร้อมขององค์คณะเป็นสาระสำคัญในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคติแรงงาน

คดีใดที่องค์คณะผู้พิพากษาประกอบด้วยผู้พิพากษาสมทบที่ด้วยความรู้และมีประสบการณ์ไม่เพียงพอ ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง จะส่งผลให้คู่ความไม่ได้รับความยุติธรรมเท่าที่ควร แม้คดีจะอยู่ภายใต้บทบัญญัติที่อาจอุทธรณ์ไปสู่ศาลสูงได้ก็ตาม เพราะการอุทธรณ์นั้น เป็นสิทธิของคู่ความที่จะกระทำ

๓.๓ ผลเสียต่อรัฐ

ในการที่ศาลแรงงานต้องเลื่อนการพิจารณาคดีออกไปเพราะไม่ครบองค์คณะผู้พิพากษา หรือเพราะความไม่พร้อมของคดีทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีล่าช้า ทั้งยังเป็นการเสียค่าใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลื่อนการพิจารณาคดีในศาลจังหวัดนอกเขตอำนาจศาลแรงงานกลางนั้น มีผลเสียมากมายทั้งด้านค่าใช้จ่ายที่ต้องสูญเสียไปเป็นค่าเดินทางขององค์คณะผู้พิพากษาและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ทั้งเป็นการเสียเวลาปฏิบัติงานของผู้พิพากษาไปโดยเปล่าประโยชน์ และเป็นผลเสียอันหนึ่งต่อรัฐโดยส่วนรวมมาก

นอกจากนั้น การที่รัฐไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมในศาลเลยนั้น ได้มีผลเสียหลายประการซึ่งเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันนี้ ประการแรกนั้นเห็นได้ชัดว่าจะทำให้มีคดีขึ้นสู่ศาลมากเกินไป เพราะการฟ้องคดีต่อศาลแรงงานนั้นทำได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ครั้นฟ้องคดีไว้กับศาลแรงงานแล้วบางรายก็ไม่ให้ความสำคัญกับฟ้องมากนัก อาจจะทิ้งฟ้องโดยไม่มีเหตุจำเป็นอันสมควร เพราะเห็นว่าการนำคดีมาฟ้องใหม่อีกก็ยังไม่มีการใช้จ่ายใด ๆ นอกจากนั้น ยังทำให้มีการฟ้องโดยมีทุนทรัพย์พิพาทสูง เกินกว่าที่เป็นจริงมาก ทั้งยังทำให้การทำงานของศาลแรงงานมีความคล่องตัวน้อยกว่าที่ควรจะเป็น เนื่องจากมีงบประมาณจำกัด เพราะศาลแรงงานเองก็ไม่มีรายได้ทางใดเลย ทำให้เจ้าหน้าที่ในศาลแรงงานไม่ได้รับความสะดวกในการทำงานเท่าที่ควร เช่น ในชั้นบังคับคดี เจ้าพนักงานศาลแรงงานต้องดูแลทรัพย์สินของคู่ความ ซึ่งในการนี้รัฐต้องออกค่าใช้จ่ายไปเป็นค่าดูแลรักษาทรัพย์สินหรือค่าใช้จ่ายในการเคลื่อนย้ายทรัพย์สิน ซึ่งความจริง เป็นผลประโยชน์แต่เฉพาะคู่ความ

ในคตินั้นเท่านั้น นอกจากนี้ ยังเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การดำเนินคดีล่าช้า โดยเฉพาะใน การที่องค์คณะผู้พิพากษาต้อง เดินทางไปพิจารณาคดีในศาลจังหวัดต่าง ๆ ผู้พิพากษาซึ่งมี จำนวนน้อยอยู่แล้วกลับเสียเวลาไปในการเดินทางมากเพราะไม่สามารถเดินทางอย่าง สะดวกและรวดเร็วที่สุดได้ เพราะงบประมาณในการเดินทางมีจำกัด จึงเห็นว่าการไม่ เก็บค่าฤชาธรรมเนียมเลยเป็นผลเสียต่อรัฐอีกกรณีหนึ่ง

